

EDICE
PEVNOST

PROKLETÁ VĚŽ

MICHAELA MERGLOVÁ

PROKLETÁ VĚŽ

EDICE PEVNOST

PROKLETÁ VĚŽ

MICHAELA MERGLOVÁ

Copyright © Michaela Merglová, 2020
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2020
Cover Art © Lukáš Tuma, 2020
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-954-6 (print)

ISBN 978-80-7557-874-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-875-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557-876-1 (pdf)

1.

Dusot nohou. Zběsilý dech. Pot štípal Aberona v očích, plíce pálily, jako by mu v nich tančily jiskry, svaly umdlévaly. Na cestě za ním zůstávaly kapky krve. Přesto běžel.

Měl totiž na výběr.

Běh, nebo smrt.

Ulička páchla výkaly, slepičím peřím a mrtvou hodinkou před svítáním. Aberon znal své město nazpaměť, každý zákрут, každý roh. Všichni zloději jej museli znát – a i když za Aberona obstarávali práci poslední léta jiní, pořád se snažil udržovat si přehled.

Proto ho zmátlo, že tuhle zeď najednou nedokázal přiřadit. Už je v docích? Nebo ne? Nezahnul příliš brzy?

Zvedl hlavu.

Na pozadí bledého nebe se črtaly spletené prádelní šňůry natažené mezi domy.

Jistě, zahnul příliš brzy, doky jsou až za...

Zakopl, a než stačil zareagovat, padl dopředu. Ruce se mu zaryly do hrubě poskládaných dlažebních kostek. Kolenem se udeřil o zem.

Sykl. V ústech ucítil krev.

Ticho.

Dunění nohou ustalo a brzy ztichla i ozvěna jeho pádu.

Aberon slyšel jen tepání krve ve spáncích, to všudypřítomné bušení vlastního srdce. Zamrkal a otočil se. Napůl čekal, že se z mlhy za jeho zády vyřítí pronásledovatelé, ale každý další nádech přinášel jen hlubší ticho.

Setřásl je!

Ha!

I ve svém věku je převezl. Sice vychází ze cviku, když nechal takové utrinosy, aby ho zaskočili, ale v jeho městě ho nikdo nedožene!

Vyškrábal se na nohy. V naraženém kolenu ho píchalo, dlaně pokrývaly cáry roztrhané kůže. Letmo se dotkl rozseknuté paže – pořád krvácela.

Potřebuje se dostat do bezpečí.

A pak těm mizerům udělá ze života peklo.

Znovu své tělo přiměl k pohybu.

Napůl běžel, napůl se potácel zšeřelým městem. Zahnul na úzkém chodníčku a klopytavě po něm doběhl na širokou silnici, kde vzduch voněl rybinou a solí.

Ljanarské doky.

Aberon zrychlil. Cihlová zeď, opadaná omítka, jedny dveře, druhé, další, až se konečně zastavil před oloupaným smrkovým nátěrem rámu. Vyklepal pěstí známé heslo a zamrkal. Před očima se mu dělaly mžitky.

Sklouzl pohledem níž. Krev mu stékala po loktu a tvořila u jeho chodidel červenou kaluž.

Zatraceně, musí to rychle ošetřit!

Opět se obrátil ke dveřím a vztekle na ně zabušil.

Kde se ten spratek fláká?

„Done!“ křikl chraplavě. „Ty špíno nevděčná, kde se zase kurvíš? Otevři!“

Konečně uslyšel kroky. Ostražitě se napjal, ale klapnutí vnitřní západky ho přimělo opět se uvolnit. Celou vahou na něj padla únava a noční děs.

„To je dost,“ vydechl a klopýtl přes práh. „Už jsem myslel, že tu vypustím...“ Hlas mu odumřel.

Dveře zaklaply.

Doky zazněl výkřik.

A ticho.

* * *

Krasy pískaly a nořily se s čvachtavými zvuky do masa, řev už ale ustal.

„Trochu jsem doufal, že s ním bude víc zábavy. Ten práskač měl aspoň výdrž,“ protáhl Hlavata zklamaně obličej. Nadšená záře v jeho očích pohasínala, jak z něj opadalo vzrušení.

Bručoun se podrbal na bradě. „Mám to uklidit?“

I když byl ranař blbý jako poleno, praktičnost se mu upřít nedala. Hlavata se rozhlédl po pokoji.

Byl tam trochu svinčík.

Dobrá, byl tam *velkej* svinčík a také hodně smradu, ale to už se tak stávalo, když se dal Hlavata do práce.

„Jo,“ přikývl. „Já zajdu za šéfem.“

„Nepůjdeme spolu?“

„Bude to chtít slyšet co nejdřív.“

„Ale...“

„Žádný ale. Nezapomeň, co jsem ti říkal – já jsem mozek, ty seš sval, jasný?“

„Jasný.“

„Co dělá mozek?“

„Mozek plánuje.“

„A sval dělá co?“

„Práci.“

„Tak. Takže já naplánoval, že jdu mluvit se šéfem, a ty tu zatím uklid'. A tohohle,“ ukázal palcem na mrtvolu připoutanou ke stolu, „se zbav. Nějak nenápadně.“

„Nenápadně.“ Bručoun se opět poškrábal, tentokrát na temeni – univerzální znamení toho, že je s rozumem v koncích –, a Hlavata si povzdychl.

„Zabal to do koberce a zahod' to v přístavu za Bergemovým skladem.“

„Bergemovým?“

„Prostě za tím vypáleným. Ale ať tě nikdo nevidí, hlavně ne nikdo z hlídky. Kapišto?“

Ranař se přestal drbat na kebuli a přikývl: „Jo.“

„Výborně. Snaž se to neposrat, než se vrátím. A nenech tady tu truhlu.“

Hlavata vyklouzl ze dveří a zhluboka se nadechl. Ve vzduchu se vznášela štiplavá vůně rybiny a soli, tak typická pro doky.

„Hnusnej smrad,“ ucedil Hlavata, urovnal si plášť a vykročil ulicí.

Nesnášel rybinu.

* * *

Pršelo.

Vlastně ne, nepršelo.

Chcalo!

Marlon si zamračeně přitáhl kabát a pokusil se ještě o trošku víc vmáchnout pod úzkou střechu. Shrnul si pramen ryšavých vlasů za ucho, ale stejně to nebylo nic platné, pořád mu kapalo na nos a čelo. Mrzutě zabořil ruce do podpaží a zadíval se na louži, v níž dřepěl Kubrún. Déšť do ní vyklepával svižnou melodii a voda odtékala v růžových pramíncích. Nebude trvat dlouho a krev se odplaví do škarpy.

Kubrún vstal a Marlonovi se znovu odhalil pohled na ležící mrtvolu.

Zrzek viděl za svého života nejedno tělo, ale pohled na mrtvé známé se dosud nenaučil skousnout.

Zvlášt, když jim v bříše zel kráter.

Odvrátil oči. Pořád ještě se utěšoval tím, že se třeba mýlí, ale pak Kubrún přikývl. „Je to on,“ řekl. „Vypadá strašně, ale určitě je to Abe.“

Marlonovi ztěžkl žaludek.

Kubrún zamířil pod stříšku vedle něj. I když se pod ni vmáchl daleko hůř kvůli nemalému panděru, déšť mu neškodně stékal po široké krepě klobouku. Marlon si vždycky myslel, že je Kubrúnův klobouk odrbaný a hnusný, teď ale zalitoval, že také nemá takový. Znovu si setřel vodu z tváře.

„Kdo ho našel?“ zeptal se Kubrún.

„Tenkej Marlon,“ odvětil zrzek.

„To on se pozvracel vedle těla?“

„Jo.“

„Chápu. Je to hnus.“

„Je. Někdo si dal hodně záležet, aby to bylo ošklivý.“

„Někdo,“ ušklíbl se Kubrún. „Oba moc dobře víme kdo.“

„Ty myslíš...?“

Přikývnutí. „Kdo jiný?“

„Vážně si myslíš, že je až takhle ctižádstivej? Hnusně zabíjet dovede spousta lidí.“

„Hnusně ano. Ale tohle je osobní. Když chceš někoho mrtvého, podrízneš mu krk. Když chceš poslat do světa vzkaz, uděláš tohle.“

„Vzkaz?“

„Vzkaz, co se stane těm, co půjdou proti tobě.“

„Nemáme žádný důkazy, jen pocit.“

„Když našli Maju, taky jsem měl jenom pocit. Zatraceně silný pocit.“ Kubrún si teatrálně odplivl a odtáhl se od stěny. „Uvidíš sám. Ale dej na moje slova – Kutloch čekají zlé časy.“ Klepl do krempy na rozloučenou a vykročil do deště.

Marlon sledoval, jak kolébavým krokem mizí v ulici.

Osaměl.

Opět pohlédl na mrtvolu.

Děšť bubnoval do potrhané kůže, do prasklého oka v rozkousané jamce, čvachtal v díře v místech, kde měli lidé břicho.

Aberon.

Mrtvý.

Marlon by o něm nikdy nemluvil jako o příteli, ale měl ho zvláštním způsobem rád. I když to byl nevrlý náladový dědek, v čele Kutlochu vydržel bezmála patnáct let. Než přišel, vypadaly ulice v Ljanaru hodně jinak – o moc soupeřily klany a skupinky hrdlořezů, krevní msty byly na denním pořádku a na lidi z podsvětí cíhala za každým rohem smrt.

Aberon to změnil. Dokázal udržet rozhádané ljanarské zloděje na uzdě a dal věcem řád. Možná se to nelíbilo všem, ale dokud se lidé z Kutlochu drželi nepsaných pravidel, nedělala jim přílišné problémy ani městská hlídka, ani konkurence.

Jenže to, co leželo na ulici, už nebyl Aberon. Byla to hmota.

Mrtvé maso.

Vzpomínka.

Vzpomínka na staré časy, kdy v ulicích vládl chaos.

Marlon cítil, jak v něm klíčí strach.

Kubrún měl pravdu. Jestli Aberona skutečně zabil Vrhač, pak Kutloch čekají zlé časy.

* * *

Novinky se šířily rychle.

Už když bral Marlon za kliku dveří, cítil, že je něco jinak.

Hostinec vypadal jako každý jiný den – kolem stolů čile pobíhaly spoře oděné děvečky, kupci, šmelináři, dobrodruzi a cestovatelé seděli kolem

stolů a halasně si vyměňovali příběhy, v rohu mastili karty trpaslíci s ebenovou kůží, vedle nich střídmě popíjel černoooký elf, jemuž na ramenou poskakovala vrískající opička, o kus dál se chechtala polonahá coura sedící na klíně opilého komedianta, který netušil, že mu právě vybírá kapsy její bezzubý pasák.

Žoldáci, zabijáci, zloději, pederasti, nevěstky, kuplíři, karbaníci, vypravěči, podvodníci, herci... Ve Studené patě člověk vždycky našel to, co hledal. Někdy na dně sklenice, jindy na dně něčí kapsy.

Jenže i přes halas a veselí viselo ve vzduchu napětí.

Možná si to Marlon jen představoval, ale připadalo mu, jako by se všichni bavili až příliš.

Jako by se zvedal vítr a vzduch voněl vodou ještě předtím, než začne bouře.

Bubnování před útokem.

Protáhl se kolem dubových stolů. Nalepila se na něj jedna z místních kurev, ale Marlon ji lhostejně odstrčil a seběhl tři schůdky na dvorek.

I po ranním dešti tu páchly pomyje a zvratky.

Výkřik zprava ho přiměl otočit hlavu – a zase ji rychle sklopit. Jawenitský dobrodruh měl kalhoty na půl žerdi a náruživě pigloval sténající plavovlásku, která se dlaněmi opírala o stěnu vepřína.

Marlon zahrnul podél funicí dvojice a zamířil ke dvířkům s vyřezaným srdíčkem.

Záchodky stály na dvorku dvoje, ale jen jedny z nich místní štamgasti používali. Druhé se totiž nedaly otevřít.

Alespoň to si tedy většina lidí myslela.

Marlon přišlápl nacvičeným pohybem prkno na hromádce zaprášeného bordelu, a když zaslechl známé cvaknutí, zapřel se do dveří.

Vstoupil a zamířil po schodech dolů.

Dveře se srdíčkem se zavřely.

Kutloch ho přivítal obvyklou vůní chladu a zatuchliny.

* * *

Pod ulicemi Ljanaru se jako klubko hadů splétaly podzemní uličky spojující prastaré sklepy. Marlonovi vždycky přišlo úsměvné, jak doslovné bylo ve městě podsvětí.

Z měkkého přítmí na něj pohlížely známé tváře.

Tříprsták, Výběrčí, Rogy s Lasičkou, Runa, Levý Šmelo, Dvojčata, Tichošlapka, v rohu Kubrún.

A ve středu toho všeho...

„Jsme všichni,“ kývl Vrhač a bledými prsty pokynul Marlonovi, aby se posadil. „Začneme.“

Zrzek si odtáhl židli. Když si sedal, zachytil Kubrúnův pohled.

Zlé časy.

Velice, velice zlé časy.

2.

„**A**u!“
„Vždyť jsem se tě sotva dotkla.“
„Ale bolí to!“
„Co bys čekal s dírou v ruce?“ Lovka znovu přiblížila prsty k ráně.

„Au!“

„Myšíne, nebuď jak děcko!“

„Promiň. Ale mám pocit, že mi ta pařáta upadne.“

„Tak zatni zuby a buď chvíli chlap.“

„Když omdlím, bude to málo chlapské?“

„Klidně omdli, ale nemel se.“

Dveře klaply.

Lovka zvedla ostražitě hlavu, do ruky jí skočila dýka.

Ztrouchnivělé schody vedoucí do podkroví zavrzaly.

Divka rychle zamávala na Myšína a odplížila se stranou.

Světlovlasý mladík se malátně přesunul k padacím dveřím a nezraněnou rukou zvedl stoličku. Vrzání ustalo, jak se někdo zastavil.

Lovka se přikrčila. Dech se jí prohloubil, svaly se napjaly. Slyšela, jak jí tep srdce zrychluje, ale přiměla se ke klidu.

Jestli po nich jde hlídka, musejí být rychlí a opatrní.

Přehmátla si nůž.

Kroky se přiblížily – podle zvuku jeden člověk.

Toho zvládneme.

Myšín napřáhl štokrle.

Padací dveře zaskřípěly a s buchnutím odskočily.

Bezdeché ticho.

Ze stínů se vynořil odřený klobouk. „Mizerné schody,“ zabručel jeho majitel a vydrápal se nahoru.

Lovku zalila vlna úlevy. Sklidila nůž a podala Kubrúnovi ruku. „Měl jsi houknout, vyděsil jsi nás k smrti.“

„Volal jsem,“ odvětil Kubrún a vytáhl se nahoru.

„Myslel jsem, že mě slyšíte.“

„Myšín vyl nejspíš tak hlasitě, že to v tom zaniklo.“

„Haha,“ zaškaredil se zraněný, ale vděčně se svezl zpátky na stoličku.

Kubrún kopnutím zavřel padací dveře a pak dlouze vydechl.

Dřív býval hubený jako plaňka, jenže ty časy byly už nenávratně pryč. Měl na křížku skoro to, co Lovka s Myšínem dohromady, a zatímco dřív s nimi běhával po střechách a ulicích, za poslední roky se omezoval hlavně na plánování, vyjednávání a politikaření ve zlodějských kruzích – práce hodná jeho dávné šlechtické minulosti. Protože ale vyjednávání a politikaření měly nejčastěji podobu divokých pijatyk v Kutlochu, začal mu z vesty vykukovat pupek, přes který si neviděl na špičky bot.

Lovka si přiklekla zpátky k Myšínovi. Opatrně setřela krev a zlehka přiložila na ránu dlaň. Mladík sebou trhl, ale skrz zatnuté zuby tentokrát neprošel ani vzdech.

„Vidíš, jak to jde,“ usmála se Lovka povzbudivě a kolem ruky se mu po kůži rozběhlo paprskovité načervenalé světlo.

„Co se stalo?“ zeptal se Kubrún.

„Zaskočila nás hlídka,“ odvětila Lovka. „Začali střílet a Myšín schytl šipku.“

„Sledovali vás?“

Potrásla hlavou. „Setřásli jsme je. I když jsem teda teď chvíli myslela, že nás našli.“

„Dobře.“

„Nestihli jsme se ale dostat do hlavního skladu. Myšín sbalil pytlík s černokořenem, ale ke zlato měnce jsme se ani nepřiblížili. Poslední dobou začínají mít obchodníci o dost lepší hlídky než dřív.“

„Časy se mění,“ pokrčil Kubrún rameny. „Zlato měnky je míň, ceny jdou nahoru.“

Myšínova kůže zčervenala ještě víc a světlovlasý bolestně sykl. „Řekni, že máš aspoň ty dobré zprávy,“ zaprosil.

Kubrún potřásl hlavou. „Nemám. Aberon je mrtvý.“

„Cože?!“ vyjekli Lovka s Myšínem současně.

„Marloni ho našli nad ránem v docích. Krysy odvedly dost práce, ale byl to on.“

Lovka stáhla ruku a polkla. „Co se stalo?“

„Nikdo neví jistě, ale mám svá podezření.“

„Vrhač?“ zeptala se vědoucně.

Kubrún kývl.

„Co to znamená pro nás?“

Povzdech – to neblahé znamení, že je všechno ve větším háji, než očekávali. „Byl jsem v Kutlochu. Zatím ho povede Vrhač, dokud...“

„Ne!“ vyjekli oba zloději naráz.

„... dokud nezjistí, co se stalo s Abem.“

„Myslíš, dokud nenajde obětního beránka, na kterého to shodí,“ odtušila Lovka.

Další přikývnutí. „Nejspíš.“

„Budeme první na ráně!“

„První asi ne. Ale druhé místo dotahujeme určitě.“

„Co naše peníze?“ zapátral rychle Myšín.

„No, to je ta horší část...“

„Horší než tohle?!“

„Vrhač zamrazil Abeho pokladnu, než se celá situace vyřeší a srovná. Takže všechny zálohy, přísliby, dluhy...“

Lovka zbledla. „Ale... ale to...“

„Ano,“ kývl Kubrún. „Jsme na suchu.“

Myšín potřásl hlavou. „Ne. Jsme v prdeli.“

Nastalo zaražené ticho, jak všichni vstřebávali novinky.

„Možná nejsme,“ ozvala se Lovka tiše. „Pořád máme ten černokořen. Když ho prodáme...“

„Jediný, kdo od nás teď něco koupí, je Luna,“ přerušil ji Kubrún.

„Ta nám dá tak desetinu ceny.“

„Dvacetinu. A když budeme váhat moc dlouho, půjde ještě níž.“

„Dvacetinu?! Myšínovi u toho málem ustřelili ruku!“

„Já vím. Ale lepší cenu nedostaneme. Ne teď.“

Myšín s Lovkou si vyměnili zdrcené pohledy.

„Co budeme dělat?“ zeptala se.

Kubrún pokrčil rameny. „Můžeme Vrhače podpořit jako první a prohlásit ho za nového pána Kutlochu.“

V Lovce hrklo. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Zaplouváme do mrtvých vod.“

„Zabil Maju,“ usekl Myšín.

Kubrún na něj upřel chladný pohled. „Ano, pamatuju si to. Ale jestli se k němu nepřidáme, zabije nás postupně všechny.“

Myšín stiskl pěsti. Tenoučká vrstva kůže, kterou se mu rána potáhla, praskla a opět se zpod ní vyvalil pramínek krve. „K němu se *nikdy* nepřidáme.“

Lovka se naklonila, aby mu setřela krev, ale odstrčil ji. „Myši...“

„Ne! Zabil Maju. Neříkej mi, že ty o tom uvažuješ?!“

Potrásla hlavou. „Ne. Ale možná je tohle příležitost...“ kousla se do rtu.

„Příležitost?“ pobídl ji Kubrún, když si nesměle vyměnila pohled s Myšínem.

„No, příležitost začít znovu někde jinde. Když prodáme černokořen Luně, bude to málo, ale i s málem se můžeme vydat do Szalky nebo Zielanku...“

„A co tam?“ přerušil ji Myšín.

„Byl by to začátek. Žádný Vrhač...“

„Žádní přátelé.“

„Kubrún má hodně přátel, určitě zná někoho i v okolí Ljanaru, ne?“ obrátila se ke kníratému muži.

„V Szalce i Zielanku znám pár lidí,“ přikývl. V očích mu zajiskřilo a Lovka si všimla potutelného úsměvu.

„Ale?“ nadhodila.

„Ale proč to zkoušet v malých městech a ohlížet se pořád přes rameno, jestli na nás Vrhač někoho neposlal, když můžeme zkusit něco většího – mám dobré přátele v Grasku a tam Vrhač nedosáhne.“

Grask. Lovka sklopila zrak. „Vrhač tam nedosáhne, ale my bez peněz taky ne – a pochybuju, že by nás tam nějaký kapitán ochotně vzal z dobroty srdce.“

„Tebe možná,“ poznamenal Myšín.

„Nebudu nikomu dělat kurvu, Myši,“ ohradila se, ale zamrazilo ji.

Kdyby jen věděl...

Kubrúnův úsměv se rozšířil. „Vzpomínáte si na tu mapu, kterou jsem vám ukázal po Majině smrti?“

Lovka po něm vrhla varovný pohled. „Už předtím jsme to zamítli, protože to bylo moc nebezpečné.“

„Jistě. Ale pořád je to dost peněz, abychom mohli odejít.“

„Myšín má ruku v pytlí. Byla by to sebevražda.“

„Ne s nejlepším zlodějem ve městě.“

„My jsme nejlepší zloději ve městě.“

„Ne tak docela.“

„Jak to...“ Lovka najednou zmlkla.